

*Susan
Mallery*

Bij de
blauwe baai

Vertaling Jolanda Brink

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2015 Susan Mallery Inc.
Oorspronkelijke titel: *The Girls of Mischief Bay*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Jolanda Brink
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Van Sky / Alamy Stock Foto; FinePic®
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0841 7
ISBN 978 94 027 6235 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2021

Dit boek is eerder verschenen onder de titel *Door dik en dun*.

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Heeft Tyler dat voor je gemaakt?’

Nicole Lord draaide zich om naar het knutselwerk dat ze had opgehangen in haar pilatesstudio Mischief in Motion. Er waren drie grote rode harten op een stuk roze papier geplakt. Over de harten heen was de omtrek van een hand getekend. De harten leken wat onbeholpen uitgeknipt te zijn, maar waren nog wel als zodanig herkenbaar. Niet slecht, als je wist dat de maker nog geen vijf was. Een van de leidsters op de opvang had zijn hand omtrokken.

‘Ja,’ antwoordde Nicole met een glimlach. ‘Ik heb hem beloofd dat ik het op mijn werk aan iedereen zou laten zien.’

De vrouw tegenover haar was een dertiger die haar best deed om de twintig kilo die ze tijdens haar zwangerschap was aangekomen weer kwijt te raken. Ze veegde het zweet van haar gezicht en glimlachte. ‘Hij klinkt als een lief jochie. Ik kijk echt uit naar het moment waarop mijn dochter meer kan dan eten, poepen en mij uit mijn slaap houden.’

‘Het wordt makkelijker,’ beloofde Nicole haar.

‘Dat hoop ik maar. Ik heb altijd gedacht dat ik er na de eerste nog vijf zou willen.’ Er trok een grimas over haar gezicht. ‘Maar op dit moment lijkt één me meer dan genoeg.’ Ze zwaaide en liep naar de uitgang. ‘Tot volgende week!’

‘Fijn weekend.’ Nicole sprak de woorden uit zonder op te kijken, haar ogen waren alweer op haar computerscherm gericht. Nog één les rond lunchtijd en dan had ze drie uur vrij tot haar lessen aan het eind van de middag. Dat klonk goed, totdat ze bedacht hoeveel ze in die tijd moest doen. In ieder geval boodschappen halen, de koelkast was leeg. Daarnaast moest ze tanken, naar de stomerij en dan moest ze ook nog ergens tijd zien te vinden om een broodje naar binnen te werken.

Even wierp ze een blik op de klok. Moest ze Eric een berichtje sturen om hem eraan te herinneren dat hij Tyler om vier uur moest ophalen bij het kinderdagverblijf? Haar hand ging al naar haar telefoon, maar toen bedacht ze zich en liet zich achterover zakken in haar stoel. Dat moest ze maar niet doen. Hij was het maar één keer eerder vergeten en daar had hij zich vreselijk schuldig over gevoeld. Ze moest er maar gewoon op vertrouwen dat het niet nog eens zou gebeuren. Alleen leek hij tegenwoordig wel meer te vergeten. Zoals helpen in het huishouden. En het feit dat ze getrouwd waren. Het huwelijksleven klonk zo romantisch, tot je je realiseerde dat je niet alleen in één huis moest wonen, maar dat er ook dagen zouden komen waarop de ander het totaal niet met je eens was.

Terwijl ze probeerde te bedenken wat ze het eerst zou doen, kwam er iemand de studio binnen. Het was Pam Eiland.

‘Hé, hallo!’ riep Pam vrolijk uit. Over haar schouder hing een grote tas.

Wie Pam niet kende, zou misschien denken dat ze last had van verzamelwoede, omdat ze zoveel met zich mee leek te sle-

pen. Maar haar vrienden wisten wel beter. Haar handtas was bijvoorbeeld best klein. En deze grote tas leek alleen zo vol te zitten omdat er een deken in zat. En een raar hondje.

Op dat moment stak Lulu haar kop uit de tas en jankte zachtjes.

Nicole stond op en liep naar het tweetal toe. Nadat ze Pam had omhelsd, stak ze haar handen uit naar Lulu. De hond sprong in haar armen en nestelde zich tegen haar aan. 'Dus vandaag zijn we in het roze gekleed,' zei ze, terwijl ze het kopje van de hond aaide.

'We hadden allebei wel zin in roze vandaag,' lichtte Pam toe.

Lulu was een Chinese gekuifde naakthond met wit haar boven op haar kop, bij haar oren, op haar staart en onder aan haar poten. Haar vel had een vreemde grijsroze kleur met bruine vlekken. Het beestje was vaak ziek en omdat ze nauwelijks een vacht had, had ze het altijd koud. Daarom bezat ze een complete garderobe, bestaande uit truien, jasjes en T-shirts. Vandaag droeg ze een dunne mouwloze top met een glanzend grijs lint aan de zoom.

Zelf was Nicole hoognodig aan nieuwe kleding toe, maar ze had er het geld niet voor. Het was beschamend, maar ze moest eerlijk toegeven dat ze jaloers was op de garderobe van deze hond.

Lulu tilde haar kopje op en likte haar over haar kin. Nicole besloot nog even te genieten van de warmte van het hondje in haar armen. Dit was tot nu toe het minst emotionele moment van de dag, dus dat mocht van haar nog wel iets langer duren.

Pam, een mooie, goedlachse brunette, droeg zelf een ruimvallend jurkje met korte mouwen over haar legging en sporttop. Ze was niet komen lopen vanaf een van de kantoren in de buurt, waar het grootste deel van Nicoles cursisten werkte. Pam had ja-

renlang in het bedrijf van haar man gewerkt. Daardoor wist ze met welke uitdagingen kleine bedrijven te maken kregen, en ze gaf Nicole vaak goede adviezen. Verder leek Pam de tijd aan zichzelf te hebben. Op dit moment leek Nicole dat erg aanlokkelijk.

‘Wie zijn er nog meer vandaag?’ vroeg Pam, terwijl ze de deken uit haar tas trok en opvouwde voordat ze hem in een hoek legde. Meteen maakte Lulu het zich gemakkelijk boven op de deken.

Nicole wist dat het hondje daar netjes zou blijven liggen tot de les afgelopen was. Dat het beestje zo lief en braaf was, maakte haar vreemde, bijna buitenaardse uiterlijk een beetje goed.

‘Alleen Shannon,’ vertelde Nicole, waarna ze nog even in het schema op haar scherm keek om te controleren of ze zich niet vergiste. Eigenlijk vond ze het wel fijn dat het geen drukke les zou worden. De laatste tijd was ze zo vreselijk moe. Pam en Shannon konden als het moest nog wel alleen trainen, dus hoefde Nicole niet al te fanatiek te zijn. En ze had het geluk dat de drie annuleringen diezelfde ochtend nog waren binnengekomen. Het annuleringsbeleid van de studio was behoorlijk streng. Lessen konden tot vierentwintig uur voor aanvang kosteloos worden geannuleerd, dus dat betekende dat ze nu toch voor vijf personen betaald zou worden. Dat die gedachte haar plezier deed, was niet erg aardig van haar. Zodra ze wist hoe ze haar huwelijk weer op de rails moest krijgen en ze niet meer nachtenlang wakker lag, zou ze aan haar persoonlijkheid gaan werken, nam ze zichzelf voor.

Intussen had Pam haar sandalen uitgetrokken, maar voordat ze haar pilatessokken aantrok, draaide ze zich met een grijns om naar Nicole. ‘We kunnen ook gaan lunchen.’ Haar glimlach werkte aanstekelijk. Er waren lachrimpels naast haar ogen ver-

schenen en haar mondhoeken krulden omhoog. ‘Kom op,’ zei ze plagerig. ‘Geef maar toe dat je dat eigenlijk liever doet.’

‘Wat doet ze liever?’ wilde Shannon Rigg weten, die net binnen kwam lopen. ‘Wat een ochtend... Ik had zo’n vrouwonvriendelijke mafketel van de bank aan de telefoon, hij bleef maar vragen naar mijn leidinggevende. Volgens mij schrok hij zich een ongeluk toen ik hem vertelde dat ik de financieel directeur van het bedrijf ben.’ Met een geamuseerde blik in haar ogen vervolgde ze: ‘Ik heb nog voorgesteld hem een kopie van mijn visitekaartje te sturen, maar dat was volgens hem niet nodig. Ik heb hem daarna nog wel even duidelijk gemaakt dat als hij niet normaal kon doen, ik onze vierhonderd miljoen dollar bij een andere bank zou onderbrengen.’ Ze liet een stilte vallen. ‘Ik denk dat ik hem aan het huilen heb gemaakt.’

Pam stak haar hand omhoog voor een high five. ‘Jullie beiden weten me altijd weer te verbazen. Nicole weet alle ballen zo goed in de lucht te houden terwijl ze een man, een zoontje van vijf en een groeiend bedrijf heeft en jij pakt mannen aan die beter zouden moeten weten. En wat ga ik vandaag doen? Bedenken wat ik mijn hond morgen eens zal aantrekken en koekjes bakken. Het is gewoon sneu.’

‘Jij kunt tenminste koekjes bakken. Ik weet niet eens wat je daarvoor nodig hebt,’ reageerde Shannon nadat ze haar vriendin een high five had gegeven, en ze wendde zich tot Nicole. ‘Jij wel?’

‘Bloem, water en nog iets,’ antwoordde die.

Shannon lachte. ‘Ja, verder is het me een raadsel. Nog iets, daar ga je zo de mist mee in.’

Even dacht Nicole na over wat Pam over haar had gezegd. Dus zij wist alle ballen goed in de lucht te houden? In werkelijkheid besteedde ze vooral veel tijd aan het oprapen van ballen die ge-

vallen waren. Die gedachte was toch wel een beetje deprimerend. Het werd echt tijd dat ze de dingen eens wat positiever ging bekijken. En misschien moest ze eens leren hoe koekjes bakken in zijn werk ging.

Shannon droeg een op maat gemaakte mouwloze jurk en pumps met hakken van minimaal zeven centimeter. Haar blote benen waren mooi gebruind en haar bruine haren golfd en over haar schouders. Ze droeg dure horloges en elegante sieraden. En ze reed in een BMW cabrio.

Als Nicole het voor het zeggen had, zou ze Pam als moeder willen en later als ze groot was Shannon worden. Ook al was ze inmiddels dertig.

‘Wacht even,’ zei Pam toen Shannon in de richting van de kleine kleedkamer liep. ‘Ik bedacht net dat we ook kunnen gaan lunchen.’

Shannon had haar sportkleding al uit haar tas gehaald. Met een vragende blik draaide ze zich om naar Pam. ‘In plaats van sporten?’

‘Waarom niet? Wij zijn de enige twee vandaag. En het is vrijdag. Laten we het ervan nemen. Glaasje wijn erbij, lekker die onwetende kerel van de bank bespotten en gewoon even ontspannen.’

Shannon keek Nicole met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Daar ben ik wel voor te porren,’ zei ze. ‘Wat vind jij ervan?’

Thuis lag nog een berg vuile was, bedacht Nicole. Daarnaast had ze nog een stapel rekeningen die betaald moesten worden en een echtgenoot die zijn succesvolle carrière bij een softwarebedrijf had opgegeven om een filmscript te gaan schrijven. Opnieuw dacht ze aan alle ballen die ze in de lucht probeerde te houden. Het zorgde ervoor dat ze praktisch altijd doodop was. Resoluut trok ze haar elastiekje uit haar blonde haren en schud-

de ze los, waarna ze haar sleutels en handtas pakte en opstond. 'Laten we gaan.'

McGrath's Pub bestond al bijna net zo lang als de pier en boulevard van Mischief Bay. Als tiener kwam Shannon hier al. Vanuit Riverside was het ongeveer een uur rijden geweest, als het niet al te druk op de weg was. Onderweg had ze altijd met haar vriendinnen zitten kletsen over de leuke jongens die ze zouden ontmoeten. Surfers met zongebleekte haren die aan het strand woonden. Die heel anders waren dan de jongens op school. Ook toen was haar hart al sneller gaan kloppen van die blonde haren en een retro cabriolet. Maar dat was nu meer dan twintig jaar geleden. Inmiddels was ze toch wel wat volwassener geworden.

Terwijl ze haar vriendinnen het café in volgde, liet ze haar blik naar het strand en de oceaan dwalen. Het was rond het middaguur en eb. Er waren geen surfers. En op zo'n doordeweekse dag in februari was er ook niemand aan het beachvolleyballen, ook al was het waarschijnlijk wel zo'n eenentwintig graden.

McGrath's was een gebouw van drie verdiepingen met een terras. Binnen was een grote open bar. Pam liep rechtstreeks naar de trap. De ruimte op de eerste verdieping lieten ze ook links liggen, ze gingen nog verder omhoog, naar de bovenste etage. 'Bij het raam?' vroeg Pam, die al onderweg was naar een tafeltje.

De grote ramen boden uitzicht op de Stille Oceaan. Vandaag stonden ze een stukje open, waardoor er frisse lucht kon binnenkomen. Als het koud was konden ze dicht, en in de zomer werden ze helemaal weggehaald.

Nicole nam plaats tegenover Shannon, waarna Pam naast haar ging zitten en haar tas naast zich op de grond zette. De keurig opgevoede Lulu zou zich niet laten zien tot ze weer vertrokken.

De eerste keer dat ze hadden gespijbeld van pilates en waren gaan lunchen, had Shannon Lulu nog doodeng gevonden. Nu hoorde het vreemde wezen voor haar echter helemaal bij hun vriendschap. Een rare, onverwachte mascotte die uiteindelijk toch haar hart had gestolen. Ze keek om zich heen. Zo'n uitzicht zou normaal gesproken de aandacht trekken en mensen de adem benemen. Het strand met daarachter het nachtblauwe water zag er prachtig uit. Op het water zag ze enkele zeilboten en in de verte voeren vrachtschepen in de richting van de horizon. Maar dit was Los Angeles. Hier had je zowat overal een fantastisch uitzicht. De ene keer zag je een beroemde ster bij de supermarkt en de andere keer de golven van de Stille Oceaan.

Zonder de tijd te nemen om van het moment te genieten, begon Pam de menukaarten uit te delen. 'Ze hebben een hamburgermenu,' deelde ze met een zucht mee. 'Hebben jullie dat al gezien? Als ik dat neem, helpt iemand me dan met mijn frietjes?'

'Ja hoor,' reageerde Nicole. 'Ik neem het eiwitmenu.'

Pam trok haar neus op. 'Natuurlijk.'

Shannon wist dat het eiwitmenu uit gegrilde vis en garnalen met gestoomde groenten bestond. Dat was natuurlijk gezond, maar voor dames die zich in bikini wilden vertonen, was met name het lage aantal calorieën aantrekkelijk. 'Ik neem ook wel wat frietjes,' liet ze weten. Dat paste mooi bij de salade die ze meestal bestelde.

Pam prikte Nicole in haar bovenarm. 'Je bent een magere spriet. Je moet eens wat meer eten.'

'Ik eet al zoveel.'

'Ja, groenvoer. Neem toch eens een hamburger.' Pam leunde achterover in haar stoel. 'Geniet nu maar van je stofwisseling, nu kan het nog. Er komt een dag dat je het zonder moet zien te stellen.'

‘Ach, je ziet er geweldig uit,’ vond Nicole. ‘Je bent hartstikke goed in vorm.’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Pam haar aan. ‘Waag het niet om mijn leeftijd aan te halen, want dan gooi ik je het raam uit.’

Nicole lachte. ‘Daar zou ik nooit over beginnen. Je bent nog lang niet in de buurt van een bepaalde leeftijd. Want dan ben je pas oud.’

Maar Nicole had makkelijk praten, vond Shannon. Zij was pas dertig. De tijd leek elke dag sneller te gaan. Het was nauwelijks te geloven dat ze zelf over een paar maanden al veertig werd. Aan de handen van Pam en Nicole zag ze trouwringen en verlofingsringen met diamanten. Voor de zoveelste keer bedacht Shannon dat ze ook had moeten trouwen. Dat was ook haar bedoeling geweest, ze had altijd gedacht dat ze op een dag in het huwelijk zou treden. Alleen had ze haar carrière voorrang gegeven, en dat beviel de mannen die ze kende niet. Hoe meer succes zij boekte, hoe minder mannen haar mee uit vroegen. Het was lastig om een man te vinden die het niet vreselijk vond dat ze zo toegewijd was aan haar werk. Intussen had ze het idee gekregen dat het voor haar vrijwel onmogelijk was om een interessante, aantrekkelijke man te vinden.

Even speelde ze met de gedachte om daar iets over te zeggen. In alle artikelen die ze erover had gelezen, stond dat ze zichzelf meer moest laten zien als ze een leuke vent wilde ontmoeten. Ze moest bereid zijn om al haar vrienden te vertellen dat ze serieus op zoek was. Maar veel van die artikelen in vrouwenbladen waren waarschijnlijk geschreven door mensen die geen idee hadden waar ze het over hadden. En Shannon wilde niet dat mensen medelijden met haar hadden. Ze was een geslaagde, levendige zakenvrouw. Als financieel directeur van een bedrijf met een

bruto-omzet van meer dan een miljard dollar per jaar had ze ook helemaal geen man nodig. Maar dat hoefde natuurlijk nog niet te betekenen dat ze het niet leuk zou vinden er een in haar leven te hebben.

‘Hoe gaat het met mijn favoriete kereltje?’ vroeg Pam.

Haar vraag ontlokte Nicole een glimlach. ‘Met Tyler gaat het prima. Het is niet te geloven dat hij over een paar maanden al vijf wordt. Het gaat echt snel. In september gaat hij naar school.’ Ze pauzeerde even. ‘Aan de ene kant lijkt me dat wel fijn. Het is toch altijd een heel gedoe met de opvang.’ Haar glimlach was al weer verdwenen en het leek alsof ze haar kiezen op elkaar klemde.

Aarzelend vroeg Shannon zich af of ze haar zou vragen wat er mis was. Eigenlijk wist ze al wat het antwoord zou zijn. Ze sportten al bijna twee jaar samen. Pam en zij misten vrijwel geen enkele les, maar de anderen waren duidelijk minder trouw. De lessen op vrijdagmiddag leken de minder fanatieke deelnemers aan te trekken. En dat betekende dat ze vaak maar met zijn drieën waren.

Tijdens de lessen praatten ze vaak over wat hen zoal bezighield. Zo wist Shannon dat Brandon, de jongste zoon van Pam, een heftige puberteit had doorgemaakt. Op een gegeven moment was hij zelfs dronken achter het stuur gaan zitten en tegen een boom gereden. Nu dronk hij niet meer, en studeerde hij geneeskunde. Nicole had op haar beurt verteld dat ze verbijsterd was over het feit dat haar stabiele, hardwerkende man ontslag had genomen om een filmscript te schrijven en te gaan surfen. Ook Shannon zelf was eerlijk geweest over de problemen waar ze in haar leven mee te kampen had. Daarbij was alles aan bod gekomen, van de uitdaging om de enige vrouwelijke leidinggevende te zijn in een technologisch bedrijf tot het feit dat het haar

maar niet lukte om een leuke man te vinden die ook nog eens achter haar carrière stond.

Terwijl Shannon een subtiele manier probeerde te bedenken om te vragen of Nicole zinspeelde op het feit dat Eric nog steeds vastbesloten was om Hollywood te veroveren, vroeg Pam plompverloren wat ze wilde weten.

‘Gedraagt hij zich nog steeds als een idioot?’

Nicole trok haar neus op. ‘Ach, idioot, ik weet het niet. Het is...’ sprak ze aarzelend. ‘Het is gewoon verwarrend. Het duurt nu al zes maanden, dus je zou zeggen dat ik zo langzamerhand aan het idee gewend moet zijn, toch? Het is ook weer niet zo dat ik van niets wist.’

Pam draaide zich naar haar vriendin toe. ‘Schat, zoveel mensen zeggen dat ze scenarioschrijver willen worden of willen meedoen aan een talentenjacht of zoiets, maar dat neem je toch niet serieus? Natuurlijk mag je je dromen hebben, maar er bestaat ook nog zoiets als je echte leven. Eric heeft een vrouw en een zoon, en hij heeft een goede baan opgegeven om te gaan typen en surfen. Dat doe je toch niet?’

Nicole kromp ineen. ‘Hij typt niet, hij schrijft.’

‘Kan me niet schelen. Hij brengt geen geld in het laatje en voert verder ook niets uit.’

‘Hij helpt wel,’ wierp Nicole tegen, waarna ze zuchtte. ‘Soort van. Ik weet niet wat ik moet doen. Je hebt gelijk. Iedereen zegt dat hij rijk of beroemd wil zijn, en dat is ook leuk. Maar toen hij thuiskwam en me vertelde dat hij ontslag had genomen...’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik weet nog steeds niet wat ik ervan moet zeggen.’

Dat snapte Shannon wel. Zelf was ze net zo geschokt geweest als haar vriendin, en zij was niet eens met hem getrouwd. Natuurlijk had iedereen het recht om zijn of haar dromen na te ja-

gen, maar als je getrouwd was, moest zo iets toch in overleg gaan? Dat was zo verbijsterend aan wat Eric had gedaan. Hij had er niets over gezegd en had nooit naar de mening van Nicole gevraagd. Van het ene op het andere moment had hij besloten ontslag te nemen en pas daarna had hij het zijn vrouw verteld.

‘Ik wil niet zeggen dat dit altijd de beste oplossing is,’ sprak Pam langzaam, ‘maar heb je al overwogen om ’s nachts je kussen op zijn gezicht te drukken?’

Nicole wist een lachje te produceren. ‘Dat is niet zo mijn stijl.’

‘De mijne ook niet,’ gaf Pam toe. ‘Ik zou iemand eerder wurgen. Maar het is een optie.’

Grijnzend keek Shannon haar aan. ‘Aldus de vrouw die haar hondje het liefst een dikke trui aantrekt omdat ze het anders koud krijgt... Je hebt een grote mond, maar een klein hartje, dame.’

‘Niet verder vertellen, hè,’ reageerde Pam, en ze keek om zich heen om te controleren of niemand Shannon had gehoord. ‘Anders gaat mijn reputatie eraan.’ Zacht raakte ze Nicoles hand aan. ‘We lachen er wel om, maar ik weet dat je het er moeilijk mee hebt. Je wilt hem wakker schudden, maar dat kun je niet. Hou de moed erin, hoor. Jullie houden van elkaar. Samen komen jullie er wel uit.’

‘Dat hoop ik maar,’ reageerde Nicole. ‘Ik weet dat hij een goede vent is.’

‘Dat is hij ook. Het huwelijk is net als de rest van het leven. Net als je denkt dat je weet hoe het moet, gebeurt er iets dat alles op zijn kop zet. Toen ik stopte met werken, voelde ik me schuldig omdat ik geen geld meer verdiende. Maar we hebben erover gepraat en uiteindelijk wist John me ervan te overtuigen dat hij het juist fijn vond als ik thuisbleef. Ik zorg ervoor dat daar alles op rolletjes loopt en hij brengt het geld binnen.’

Dat was een leven dat Shannon zich eigenlijk niet kon voorstellen. Het klonk haast alsof Pam van een andere planeet kwam. Of uit een ander tijdperk. Natuurlijk waren er veel vrouwen die thuisbleven nadat ze kinderen hadden gekregen. Maar Shannon kende er geen. Althans, ze was er niet mee bevriend. De moeders die zij goed kende, waren net als Nicole altijd druk bezig om alles voor elkaar te boksen. Hoewel... Eigenlijk had ze toch een paar vriendinnen gehad die hun baan hadden opgezegd en thuis waren gebleven. Alleen was het contact met die vrouwen verwaterd. Misschien omdat ze weinig raakvlakken meer hadden.

‘Elk huwelijk kent moeilijke tijden,’ wist Pam. ‘Maar zolang jullie je nog kunnen herinneren waarom jullie voor elkaar hebben gekozen, redden jullie het wel.’